



Sygn. akt I KK 24/22

## **WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 12 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)

SSN Ryszard Witkowski

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie Anety Orzechowskiej  
del. do Prokuratury Krajowej,

w sprawie **B. G.**, **K. C.**, **L. C.** i **P. M.** skazanych z art. 296 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 12 stycznia 2023 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt VII Ka 680/20,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze

z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 1398/03,

**uchyła wyrok w zaskarżonej części i sprawę oskarżonych B.  
G., K. C., L. C. i P. M. w tym zakresie przekazuje Sądowi  
Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania  
w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze wyrokiem z 4 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt II K.K. 1398/03, w pkt I uznał K. C. za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu w okresie od 27 maja 1998 roku do 03 marca 1999 roku w Z., jako naczelnik Wydziału Kredytów Banku - Oddział w Z., a następnie po przekształceniach kapitałowych, jako naczelnik Wydziału Kredytów w [...] Oddziale Banku S.A. z siedzibą w Z., będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów „A.” spółka z o.o. czym wyrządził szkodę w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 5.000.000,00 złotych, stanowiącej mienie wielkiej wartości, w okresie od 21 maja 1999 roku do 14 lipca 2000 roku w Z., jako naczelnik Wydziału Kredytów Banku - Oddział w Z., a następnie po przekształceniach kapitałowych, jako naczelnik Wydziału Kredytów w [...] Oddziale Banku S.A. z siedzibą w Z., będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania, nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów „L.” spółka z o.o. czym wyrządził szkodę w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 740.000,00 DEM, stanowiącej mienie wielkiej wartości, tj. ciągu przestępstw z art. 91 §1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. i za to na podstawie art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt II tego wyroku oskarżonego K. C. uznano winnym tego, że w okresie od 18 kwietnia 2000 roku do 06 czerwca 2000 roku w Z., jako naczelnik Wydziału Kredytów Banku - Oddział w Z., a następnie po przekształceniach kapitałowych, jako naczelnik Wydziału Kredytów w [...] Oddziale Banku S.A. z siedzibą w Z., będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów „A.” spółka z o.o. czym wyrządził znaczną szkodę majątkową w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie

650.000,00 złotych, tj. występku z art. 296§1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt III sentencji wyroku Sąd Rejonowy uznał K.C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku (polegający na tym, że w pierwszym kwartale 2000 roku w Z. nakłonił E. P. do podrobienia podpisów P.R. na dokumentach oznaczonych w aktach kredytowych „A.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jako: „rekomendacja transakcji kredytowej” oraz „opinia do wniosku klienta”) stanowiącego występki z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd Rejonowy w Zielonej Górze oskarżonego B. G. uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

- w okresie od 27 maja 1998 roku do 03 marca 1999 roku w Z., jako dyrektor Banku - Oddział w Z., a następnie po przekształceniach kapitałowych, [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z., będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów „A.” spółka z o.o. czym wyrządził szkodę w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 5.000.000,00 złotych, stanowiącej mienie wielkiej wartości,
- w okresie od 21 maja 1999 roku do 14 lipca 2000 roku w Z., jako dyrektor Banku - Oddział w Z, a następnie po przekształceniach kapitałowych, [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z., będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania, nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów „L.” spółka z o.o. czym wyrządził szkodę w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 740.000,00 DEM, stanowiącej mienie wielkiej wartości, tj. ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 296 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. i za to na podstawie art. 296 § 3 k.k. w zw.

z art. 91 §1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt V oskarżony B. G. został uznany za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2000 roku do 06 czerwca 2000 roku w Z., jako dyrektor Banku - Oddział w Z., a następnie po przekształceniach kapitałowych, [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z., będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów „A.” spółka z o.o. czym wyrządził znaczną szkodę majątkową w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 650.000,00 złotych, tj. występku z art. 296§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

W pkt VI sentencji wyroku oskarżony L. C. został uznany za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

- w okresie od 27 maja 1998 roku do 03 marca 1999 roku w Z., jako inspektor Wydziału Kredytów Banku - Oddział w Z., a następnie po przekształceniach kapitałowych, analityk ryzyka kredytowego w [...] Oddziale Banku S.A. z siedzibą w Z., będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów „A.” spółka z o.o. czym wyrządził szkodę w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 5.000.000,00 złotych, stanowiącej mienie wielkiej wartości,

- okresie od 21 maja 1999 roku do 14 lipca 2000 roku w Z., jako inspektor Wydziału Kredytów Banku - Oddział w Z., a następnie po przekształceniach kapitałowych, analityk ryzyka kredytowego w [...] Oddziale Banku S.A. z siedzibą w Z., będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania, nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów „L.” spółka z o.o. czym wyrządził szkodę w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 740.000,00 DEM, stanowiącej mienie wielkiej

wartości, tj. ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt VII sentencji wyroku oskarżony L.C. uznał za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2000 roku do 06 czerwca 2000 roku w Z., jako inspektor Wydziału Kredytów Banku - Oddział w Z., a następnie po przekształceniach kapitałowych, analityk ryzyka kredytowego w [...] Oddziale Banku S.A. z siedzibą w Z., będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów „A.” spółka z o.o. czym wyrządził znaczną szkodę majątkową w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 650.000,00 złotych, tj. występku z art. 296§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt VIII oskarżonego J. D. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze uznał za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2000 roku do 06 czerwca 2000 roku w Z. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc funkcję prezesa zarządu „A.” spółka z o.o. wspólnie i w porozumieniu z P. M. wprowadził w błąd pracowników Banku S.A. [...] Oddział w Z., co do zamiaru spłaty zaciągniętych przez spółkę kredytów i doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku z tytułu dzielonych w/ w spółce kredytów w łącznej kwocie 650.000,00 złotych, stanowiącej mienie znacznej wartości, tj. występku z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

W pkt IX sentencji wyroku oskarżony J. D. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że dopuścił się go w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działając wspólnie i w porozumieniu z P. M., tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów i art. 33 § 2 k.k.

wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

W pkt X sentencji wyroku oskarżony P. M. został uznany za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- w okresie od 01 lipca 1998 roku do 03 marca 1999 roku, w Z., pełniąc funkcję prezesa zarządu „A.” spółka z o.o. wprowadził w błąd pracowników Bank S.A. [...] Oddział w Z., co do zamiaru spłaty zaciąganych przez spółkę kredytów i doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku z tytułu udzielonych ww. spółce kredytów w łącznej kwocie 5.000.000,00 złotych, stanowiącej mienie znacznej wartości,

- w okresie od 18 kwietnia 2000 roku do 06 czerwca 2000 roku, w Z., wspólnie i w porozumieniu z J. D. prezesem zarządu „A.” spółka z o.o. wprowadził w błąd pracowników Bank S.A. [...] Oddział w Z., co do zamiaru spłaty zaciąganych przez „A.” spółka z o.o. kredytów i doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku z tytułu udzielonych w/w spółce kredytów w łącznej kwocie 650.000,00 złotych stanowiącej mienie znacznej wartości,

- w dniu 14 lipca 2000 roku, w Z., wspólnie i w porozumieniu ze Z.B. prezesem zarządu „L.” spółka z o.o. wprowadził w błąd pracowników Bank S.A. [...] Oddział w Z., co do zamiaru spłaty zaciąganych przez „L.” spółka z o.o. kredytów i doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku z tytułu udzielonego w/ w spółce kredytu w kwocie 500.000,00 DEM, stanowiącej mienie znacznej wartości,

tj. ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt XI sentencji wyroku oskarżonego P. M. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku (polegającym na tym, że okresie od 10 sierpnia do listopada 2001 roku, w Z., W. i Ż., współdziałając z prezesem zarządu „A.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, wspólnie i w porozumieniu wprowadził w błąd M.

P., co do zamiaru spłaty zaciąganych przez „A.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zobowiązań i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia towarem o łącznej wartości 138.066,50 złotych, za których wbrew warunkom umowy nie zapłacił kwoty łącznej 138.066,50 złotych), z tym ustaleniem, że dopuścił się go w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. prezesem zarządu „A.” spółka z o.o., tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt XII oskarżony Z. B. został uznany za winnego tego, że w dniu 14 lipca 2000 roku w Z., pełniąc funkcję prezesa zarządu „L.” spółka z o.o. wspólnie i w porozumieniu z P. M. wprowadził w błąd pracowników Bank S.A. [...] Oddział w Z., co do zamiaru spłaty zaciągniętych przez spółkę kredytów i doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku z tytułu udzielonego w/w spółce kredytu w kwocie 500.000,00 DEM, stanowiącej mienie znacznej wartości, tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

W pkt XIII na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. sąd I instancji połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych K. C., B. G., L. C. i P. M. i wymierzył oskarżonemu K. C. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; oskarżonemu B. G. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności; oskarżonemu L. C. karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz oskarżonemu P. M. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pkt XIV na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego J. D. i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 120 (stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych).

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu J. D. i Z. B. na okres 4 lat próby.

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonych K. C., B. G. i L. C. środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w instytucjach zajmujących się podejmowaniem decyzji kredytowych i udzielaniem kredytów oraz stanowisk związanych z analizą wniosków kredytowych na okres 5 lat.

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie odnośnie do czynów opisanych w punktach VI, IX, XIII, XVI i XVII części wstępnej wyroku i kosztami sądowymi w tym zakresie obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od ww. wyroku złożyli obrońcy: B. G., K. C., P. M. i L. C.

Obrońca B.G., zaskarżył wyrok Sądu II instancji w całości i zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dokonaniu szeregu dowolnych ustaleń stojących w sprzeczności z zebrany materiał dowodowy skutkujących przyjęciem, że B. G. dopuścił się i to umyślnie, czynów opisanych w akcie oskarżenia, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego prowadzi do zupełnie przeciwnych twierdzeń, co w konsekwencji nakazywało uznać, iż B. G. nie dopuścił się popełnienia czynów opisanych w punktach IV i V zaskarżonego wyroku;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że szkodą powstałą w wyniku czynów opisanych w części wstępnej zaskarżonego wyroku jest równowartość kredytów udzielonych przez Bank kierowany przez B. G. spółkom objętym aktem oskarżenia, podczas gdy wnioski wypływające z opinii biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych w L. nr [...] z 29.12.2017r, wyjaśnienia oskarżonych i świadków, a także zgromadzone w aktach sprawy dowody ewidentnie przeczą takim ustaleniom Sądu I instancji,
- obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej, wybiórczej,

a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, bez należytego uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przyjęciu tylko dowodów obciążających oskarżonego B. G. z pominięciem dowodów dla niego korzystnych, a w szczególności dowodu z wyjaśnień oskarżonego B. G. oraz pozostałych współoskarżonych to jest K. C., L. C. i zeznań świadków, dowodów znajdujących się w aktach sprawy, budujących nieusuwalne wątpliwości, które winny być tłumaczone na korzyść oskarżonego B. G., oraz dokonaniu szeregu ustaleń stanowiących co najmniej nadinterpretację materiału dowodowego na niekorzyść oskarżonego, błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego B. G. konsekwentnie nieprzyznającego się do zarzucanych mu czynów, polegającą na odmowie nadania im waloru wiarygodności, w sytuacji gdy wyjaśnienia te są logiczne, spójne, konsekwentne a ponadto znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, oraz na zaaprobowaniu i przyjęciu jako podstawy wielu ustaleń faktycznych z opinii biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych w L. nr [...] z 29.12.2017r mimo że ustalenia te były sprzeczne ze stanem faktycznym wynikającym z pozostałego materiału dowodowego, w tym także dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, ale także na ustaleniu faktów, będących podstawą przyjęcia kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu B. G. i wymierzonej mu kary pozbawienia wolności w zakresie wysokości szkody , które to ustalenia faktyczne pozostają w ewidentnej sprzeczności z konkluzjami zawartymi przez biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych w L. w ich opinii nr [...] z 29 grudnia 2017 r.,

- obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia polegającą na oddaleniu wniosku oskarżonych o uzupełnienie przez biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych w L. opinii uzupełniającej [...] w sytuacji, gdy opinia tych biegłych była niepełna i niejasna i zachodziła sprzeczność między nie tylko opinią tych biegłych nr [...] z 29.12.2017, ale również z innymi dowodami i opiniami w tej samej sprawie,

- obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia polegającą na prowadzeniu w dalszym ciągu rozprawy wielokrotnie odraczanej, w sytuacji gdy między kolejnymi wyznaczonymi przez Sąd I instancji terminami były przerwy o długości: 13 miesięcy (od 11 lutego 2009r do 24 marca 2010 r.), dwóch lat

i 4 miesięcy ( od 6 grudnia 2012 r do 22. kwietnia 2015 r) oraz trzech lat (od 16 maja 2016 r. do 14 maja 2019 r.), a ponadto w konsekwencji licznych, następujących po sobie odroczeń rozprawy, nie było prowadzone na niej postępowanie dowodowe, czym Sąd 1 instancji naruszył zasadę bezpośredniości, ciągłości oraz koncentracji materiału procesowego, co miało bezpośredni wpływ na prawidłowość rozważania i oceny dowodów, a w konsekwencji na treść zapadłego zaskarżonego orzeczenia,

- obrazę przepisów postępowania polegająca na pominięciu w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia co do zaliczenia na poczet orzeczonej wobec oskarżonego B. G. kary pozbawienia wolności okresu jego tymczasowego aresztowania od 17 września 2002 r. do 27 maja 2003 r. ;

- rażącą surowość kary dwóch lat bezwzględnego pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu B. C., przez błędną ocenę okoliczności przedmiotowych, a także niedostateczne uwzględnienie okoliczności podmiotowych dotyczących tego oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 2 k.p.k. obrońca B. G. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie B. G. od popełnienia zarzuconych mu czynów, lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania; ewentualnie, o warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec B. G. kary bezwzględnej dwóch lat pozbawienia wolności.

Obrońca K. C. zaskarżył wyrok z dnia 4 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 1398/03 Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w całości i zarzucił naruszenie:

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na niewłaściwym rozważeniu całego materiału dowodowego oraz oparcie rozstrzygnięcia tylko na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego a dodatkowo jednostronną ich ocenę poczynioną sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania i życiowego doświadczenia poprzez uznanie za niewiarygodne w całości wyjaśnień oskarżonego a także dokonaną wybiórczo i wbrew zasadzie obiektywizmu prawidłową ocenę wyjaśnień oskarżonego K. C. i B. G. polegającą na uwzględnieniu tych wyjaśnień i zeznań świadków jedynie co do okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy wszechstronna, prawidłowa i obiektywna analiza wyjaśnień, zeznań i

opinii biegłych rodzi bardzo i to bardzo wyjątkowo poważne wątpliwości co do zasadności przypisania oskarżonemu któregokolwiek z przypisanych mu czynów,

- art. 401 § 1 k.p.k. i art. 404 § 2 k.p.k. polegające na niewłaściwym przyjęciu przez Sąd Rejonowy z naruszeniem zasady wyjątkowości, że właściwe było prowadzenie rozpraw w dalszym ciągu mimo upływu wielu lat procesu, a następnie oparcie się w tym wyroku na zeznaniach tych świadków jest naruszeniem zasady koncentracji materiału dowodowego i wyrokowania co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia,

- naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego oskarżonego K. C. i oskarżonych o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków L. K. i A. R. w sytuacji, gdy ten dowód miał na celu ustalenie istotnych okoliczności dla właściwego rozstrzygnięcia sprawy zwłaszcza w zakresie dotyczącym braku u oskarżonego jakichkolwiek zachowań i działań niezgodnych z procedurami bankowymi w zakresie przyznawania i oceny kredytów,

- naruszenie art. 424 k.p.k. poprzez brak należytego uzasadnienia wyroku z pominięciem wymogów jakim musi odpowiadać uzasadnienie wyroku w zakresie oceny dowodów, stanu faktycznego i wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wykazanie dowodów i winy oskarżonego,

- naruszenie art. 200 i art. 201 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na opinii która nie spełnia wymogów oraz jest niepełna, niejasna i nie uwzględnia ugruntowanej wiedzy ekonomicznej co skutkowało brakiem wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy i miało wpływ na treść wyroku,

- naruszenie art. 296 k.k. i art. 270 k.k. poprzez przypisanie oskarżonemu winy w zarzucanych czynach gdy tymczasem z analizy zgromadzonego materiału dowodowego nie można w żadnym wypadku wykazać wyczerpania w całości ustawowych znamion tychże przestępstw.

Przedstawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. C. od wszystkich przypisanych mu czynów.

Obrońca P. M. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej oskarżonego P. M. i zarzucił rozstrzygnięciu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na wadliwym ustaleniu, że oskarżony P. M. w datach wskazanych

w wyroku, między 1 lipca 1998 r. a 14 lipca 2000 r. wprowadził w błąd pracowników Bank SA [...] Oddział w Z. co do zamiaru spłaty kredytów zaciągniętych przez spółkę A. sp. z o.o., A. sp. z o.o. i L. sp. z o.o. przez co doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku z tytułu udzielonych tym spółkom kredytów w wysokości przyjętej w wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, na którym Sąd I instancji w głównej mierze się oparł tj. opinie Biura Ekspertyz Sądowych w L., w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonych i dokumentacją kredytową, nie pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony w jakikolwiek sposób, istotny z punktu widzenia udzielania kredytu wprowadził w błąd pracowników banku, aby podejmując działania zmierzające do uzyskania kredytów, czynił to z kierunkowym zamiarem, iż kredytów tych nie będzie spłacał oraz, aby doprowadził pracowników Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku w wysokości pobranych kredytów, przy czym błąd ten stanowi konsekwencje całkowicie dowolnej, naruszającej granice zakreślone normą art. 7 k.p.k. oceny materiału dowodowego, przede wszystkim wspomnianej wyżej opinii Biura Ekspertyz Sądowych w L. i okoliczności faktycznych wynikających z dokumentacji bankowej odnoszącej się do zawieranych umów kredytowych, tj. art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na wadliwym przyjęciu, iż oskarżony P. M. w datach wskazanych w akcie oskarżenia, tj. okresie od 10 sierpnia do listopada 2001 r. wprowadził w błąd M. P. co do zamiaru spłaty zaciąganych przez A. spółka z o.o. przez co doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia towarem o łącznej wartości 138.066,50 zł, podczas gdy zebrany w postępowaniu materiał dowodowy, t.j.: umowa o współpracę zawarta przez A. sp. z o.o. i M. P. w dniu 10 sierpnia 2001 r., a także wzajemna korespondencja wymieniania pomiędzy tymi podmiotami, w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonych J. D. i P. M. nie pozwala na przyjęcie, że: P. M. uczestniczył w ustalaniu warunków współpracy pomiędzy stronami w/w umowy, w świetle postanowień tej umowy zadłużenie A. sp. z o.o. względem M. P. wynosiło kwotę objętą oskarżeniem tj. 138.066,50 zł, a reprezentujący spółkę oskarżony J. D. pobierając od M. P. towar działał z zamiarem kierunkowym, iż za niego nie zapłaci, przy czym błąd ten stanowi konsekwencję dowolnej oceny,

naruszającej granice określone normą art. 7 k.p.k. wyżej wymienionego materiału dowodowego; tj. art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k.,

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonych o przesłuchanie na rozprawie biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych w L. na okoliczności związane z treścią opinii i jej wnioskami, w sytuacji złożenia licznych zastrzeżeń do opinii i opinii uzupełniających, istotnych dla ustalenia zamiaru oskarżonego, wysokości szkody, wartości zabezpieczenia kredytów, możliwości egzekucji zabezpieczeń, tj. art. 438 pkt 2 k.p.k.,

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 i 2 k.p.k., poprzez całkowite pominięcie w treści uzasadnienia oceny, jakie działanie oskarżonego M. dowodzi, iż składając w określonych okolicznościach wnioski kredytowe zakładał, że pobrane kredyty nie będą spłacane, a co jest oceną fundamentalną z punktu widzenia jego odpowiedzialności karnej i jest niezbędne dla oceny prawidłowości rozumowania Sądu w ramach kontroli odwoławczej; tj. art. 438 pkt 2 k.p.k.,

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 2 k.p.k., polegającą na prowadzeniu w dalszym ciągu rozprawy wielokrotnie odraczanej, w sytuacji gdy przerwy między kolejnymi wyznaczonymi przez Sąd I instancji wynosiły 1 rok i 1 miesiąc, 2 lata i 4 miesiące oraz 3 lata, a ponadto w konsekwencji licznych, następujących po sobie odroczeń rozprawy, nie było prowadzone na niej postępowanie dowodowe, czym Sąd I instancji naruszył zasady bezpośredniości, ciągłości oraz koncentracji materiału procesowego, co miało bezpośredni wpływ na prawidłowość rozważania i oceny dowodów, a w konsekwencji na treść zapadłego zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. M., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego L. C. zaskarżył wyrok w części go dotyczącej i zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił

- obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę:

- art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. przez niedokładne określenie w sentencji wyroku przypisanych oskarżonemu czynów, nie wskazanie w wyroku, na czym polegało

działanie (zaniechanie) oskarżonego, jakich obowiązków ciążących na oskarżonym oskarżony według sądu nie dopełnił, nie wskazanie jakie jest - według sądu- źródło tych obowiązków, co skutkuje brakiem możliwości ustalenia, czy przypisany oskarżonemu czyn wyczerpuje znamiona ustawowe czynu stypizowanego w art. 296 § 1 k.k.,

- art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. polegającą na sprzeczności pomiędzy treścią sentencji wyroku, w którym Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynów polegających na niedopełnieniu ciążących na oskarżonym obowiązków przy udzielaniu kredytów a jego uzasadnieniem, w którym Sąd uznał, iż oskarżony poza niedopełnieniem obowiązków przy udzielaniu kredytu nie dopełnił także wymaganych procedur w zakresie monitoringu, a także polegającą na przyjęciu w sentencji indywidualnej odpowiedzialności oskarżonego, a z uzasadnienia wynika, że oskarżeni działali wspólnie, które to rozbieżności mogły mieć wpływ na treść wyroku,

- art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. polegające na pominięciu w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia co do zaliczenia na poczet orzeczonej wobec oskarżonego L. C. kary pozbawienia wolności okresu jego tymczasowego aresztowania od 17 września 2002r do 12 lutego 2003 r.,

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, oparcie wyroku na wybranych, niekorzystnych dla oskarżonego okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej, pominięcie przy wyrokowaniu istotnej części opinii biegłych wskazujących kwoty kwestionowanych kredytów, które zostały zapłacone przez kredytobiorców i wyegzekwowane w toku windykacji, przeprowadzenie dowodu jedynie z części wyjaśnień składanych przez osk. L. C. w toku postępowania przygotowawczego, zupełne pominięcie dowodu z wyjaśnień osk. L. C. składanych na rozprawach, a także w trakcie postępowania przygotowawczego w dniu 17-09-2002 r., w których nie przyznał się do stawianych mu zarzutów, wyjaśnił sposób funkcjonowania i zakres obowiązków analityka ryzyka kredytowego i inspektora wydziału kredytów, pominięcie dowodu z wyjaśnień osk. Z. B. składanych na rozprawie, pominięcie przy ocenie kredytu udzielonego spółce „A. specyfiki działalności factoringowej, istotnie odbiegającej od typowej działalności gospodarczej, pominięcie przy analizie

podstaw odpowiedzialności osk. L. C., różnych zakresów obowiązków wynikających ze specyfiki pracy na zajmowanych przez oskarżonego stanowiskach, nie uwzględnienie tego, że osk. L. C. nie podejmował samodzielnie decyzji o przyznaniu kredytu, nie uwzględnienie wyników kontroli wewnętrznych przeprowadzanych w banku w listopadzie 1998r, marcu 2000 r. i październiku 2001r które nie stwierdzały żadnych nieprawidłowości ani braków w dokumentacji,

- art. 404 § 2 k.p.k. polegającą na prowadzeniu w dalszym ciągu rozprawy wielokrotnie odraczanej, w sytuacji gdy między kolejnymi wyznaczonymi przez Sąd I instancji terminami były przerwy o długości: 13 miesięcy (od 11 lutego 2009 r. do 24 marca 2010 r.), dwóch lat i 4 miesięcy (od 6 grudnia 2012 r. do 22. kwietnia 2015 r.) oraz trzech lat (od 16 maja 2016 r. do 14 maja 2019 r.), a ponadto w konsekwencji licznych, następujących po sobie odroczeń rozprawy, nie było prowadzone na niej postępowanie dowodowe, czym Sąd I instancji naruszył zasadę bezpośredniości, ciągłości oraz koncentracji materiału procesowego, co miało bezpośredni wpływ na prawidłowość rozważania i oceny dowodów, a w konsekwencji na treść zapadłego zaskarżonego orzeczenia,

- art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, wynikających z wyjaśnień oskarżonego, współoskarżonych, zeznań świadków, dokumentów, opinii biegłych na niekorzyść oskarżonego,

- art. 7 k.p.k. przez dowolną, wybiórczą, nie uwzględniającą zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, w tym mającej podstawowe znaczenie dla sprawy opinii biegłych, której wartość merytoryczna daleko odbiega od prawdziwych ustaleń faktycznych, przyjęcie tylko dowodów obciążających oskarżonego L. C. z pominięciem dowodów dla niego korzystnych, a w szczególności dowodu z wyjaśnień oskarżonego L. C. złożonych na rozprawie, wyjaśnień pozostałych współoskarżonych i zeznań świadków, dowodów znajdujących się w aktach sprawy, budujących nie dające się usunąć wątpliwości, które powinny być tłumaczone na korzyść oskarżonego L. C. oraz dokonaniu szeregu ustaleń nie wynikających wprost z materiału dowodowego na niekorzyść oskarżonego,

- art. 170 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. przez nieuwzględnienie wniosków dowodowych oskarżonych o przesłuchanie biegłych na rozprawie, pomimo wykazania oczywistych uchybień opinii głównej i uzupełniającej biegłych, braku wiedzy biegłych w zakresie factoringu, a tym samym nie podjęcie żadnych działań w kierunku wyjaśnienia wątpliwości, a w konsekwencji nie przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego, nie przesłuchanie bezpośrednio przed sądem św.d. K. i nie podjęcie żadnej próby ustalenia miejsca zamieszkania świadka celem wezwania na rozprawę, ewentualnie przesłuchania w trybie wideokonferencji, nie uwzględnienie wniosków o zwrócenie się przez Sąd do Oddziału Banku w Z., Makroregionu w S. oraz Centrali Banku w W. o nadesłanie brakującej dokumentacji, nie wyjaśnienie, jaka jest na dzień wyrokowania kwota niespłaconych kredytów, za jaką kwotę bank sprzedał wierzytelności, jakim podmiotom i za jaką cenę, co skutkowało niewyjaśnieniem istotnych dla sprawy okoliczności, przekładającym się na wadliwe ustalenie przez Sąd stanu faktycznego,
- art. 196 § 3 k.p.k.. przez niepowołanie innego biegłego, pomimo ujawnienia powodów osłabiających zaufanie do wiedzy i bezstronności biegłych, wynikających z przyjętego przez biegłych celu opinii „zbadać i wykazać nieprawidłowości i niezgodności postępowania ww. podejrzanych z przyjętymi zasadami kredytowania”, przyjęciu przez biegłych domniemania, że skoro w teczkach kredytowych nie ma wszystkich wymaganych procedurą dokumentów, to nie zostały sporządzone i ich nie było, a także ujawnionym brakiem wiedzy biegłych w zakresie factoringu,
- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez sporządzenie przez sąd meriti uzasadnienia, które nie odpowiada w stopniu wystarczającym warunkom określonym w art.424 § 1 k.p.k., nie pozwala na prześledzenie toku rozumowania sądu przy wyciąganiu wniosków z poszczególnych okoliczności i zdarzeń zaistniałych w sprawie, w ocenie skarżącego uniemożliwia poddanie zapadłego wyroku kontroli instancyjnej. Zdaniem obrońcy uzasadnienie zostało sporządzone w sposób ogólny, nieczytelny, nie różnicuje zakresu obowiązków i odpowiedzialności oskarżonych L. C., B. G. i K. C. , którzy zajmowali różne stanowiska, mieli inne zakresy obowiązków, inny wpływ na udzielanie kredytów, nie wskazuje podstaw prawnych, na jakich dana osoba podejmuje obowiązki lub uzyskuje uprawnienia (przepis ustawy, decyzja

właściwego organu, umowa), nie wskazuje kto i w jakim okresie podejmował ostateczną merytoryczną decyzję o udzieleniu kredytu, na jakich wiarygodnych podstawach Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, nie wyjaśnienie, dlaczego - pomimo że kredyty były częściowo spłacane, część kwot udało się odzyskać w toku egzekucji, niektóre wierzytelności banku zostały sprzedane - sąd *meriti* uznał, że wysokością szkody jest kwota udzielonych kredytów, a nie rzeczywiście poniesiona szkoda (już w akcie oskarżenia zostało wskazane, jakie kwoty na dzień wniesienia aktu oskarżenia pozostały do zapłaty), nie uzasadnienie, dlaczego sąd uznał, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn umyślnie, jaki w ocenie sądu był zamiar oskarżonego (bezpośredni, wynikowy), czy w ocenie sądu zamiarem oskarżonego było wyrządzenie szkody, a jeżeli tak- to jaki to był zamiar, nie wykazanie i nie uzasadnienie związku przyczynowego pomiędzy działaniami (zaniechaniami) oskarżonego a powstałą szkodą,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że oskarżony nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów spółkom „A.”, „A.” i „L.”, czym wyrządził znaczną szkodę majątkową w imieniu [...] oddziału Banku S.A., podczas gdy prawidłowa i obejmująca całości,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że przy udzielaniu kredytu spółce „A.” została wyrządzona szkoda w imieniu [...] Oddziału Banku S.A z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 5 000 000 zł, podczas gdy Sąd nie ustalił wysokości szkody, pomimo że kredyt był spłacany i część należności została odzyskana w procesie windykacji,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że przy udzielaniu kredytu spółce „L.” została wyrządzona szkoda w imieniu [...] Oddziału Banku S.A z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 740 000 DEM, podczas gdy Sąd w ogóle nie ustalił wysokości szkody, a całość kredytu w

wysokości 240 000 DEM została spłacona przez spółkę „L.”, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie XII wyroku gdzie sąd przyjął, że osk. Z. B. doprowadził jako prezes zarządu spółki „L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku w kwocie 500 000 DEM co powoduje oczywistą wewnętrzną sprzeczność wyroku, a ponadto znaczna część pozostałej z 500 000 DEM należności została spłacona (179 657,38zł), część odzyskana w procesie windykacji (274.848,28 zł),

- błąd w ustaleniach taktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że przy udzielaniu kredytu spółce „A.” została wyrządzona szkoda w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 650 000 zł, podczas gdy Sąd w ogóle nie ustalił wysokości szkody, nie uwzględnił, że kredyt był spłacany, z łącznej kwoty dwóch udzielonych dla A. Sp. z o.o. kredytów - inwestycyjnego (350 000 zł) i obrotowego (300.000 zł.) - tj. 650.000 zł., Bank odzyskał 627 990 59 zł a do spłaty pozostała kwota 22 009,41 zł,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że dokumenty (teczki kredytowe) zawierają kompletna dokumentację udzielonych kredytów, podczas gdy z teczek od początku postępowania były wyciągane dokumenty żądane przez organy ścigania, następnie teczki były przekazane do oddziałów banku w W. i S., a z opinii audytorów jednoznacznie wynika, że dokumentacja była kompletna i zgodna z wymogami określonymi wewnętrznymi przepisami,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że pomiędzy spółkami „ A., „L.” , „A.” i spółką „B.” były powiązania kapitałowe, podczas gdy w chwili składania wniosku o kredyt spółka „B.” już nie działała, nie była udziałowcem „A.”,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością

zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że spółka „A.” nie miała zdolności kredytowej, podczas gdy- z uwagi na specyfikę prowadzenia działalności factoringowej- zasady oceny zdolności kredytowej są zupełnie inne, niż w pozostałych podmiotach gospodarczych, i zgodnie z tymi zasadami spółka miała zdolność kredytową,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że oskarżony złamał procedury bankowe w zakresie weryfikacji zdolności kredytowej podmiotów, kredyty były udzielane bez dokonania lub po przeprowadzeniu w sposób nieprawidłowy i niepełny oceny zdolności kredytowej spółek, ocena zdolności kredytowej nie była dokonywana na podstawie wszystkich wymaganych dokumentów, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że oskarżony dopełnił wszystkich obowiązków i wskazane uchybienia nie miały miejsca,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że oskarżony nie uwzględniał analizy „licznych powiązań kapitałowych” pomiędzy kredytowanymi podmiotami, analizy i oceny kondycji finansowej tych podmiotów, nie analizował realnej możliwości spłaty, nie dopełnił analizy prognoz finansowych, realnej możliwości spłaty, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że takie ustalenia były czynione,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że oskarżony nie dopełnił wymaganych procedur w zakresie monitoringu, podczas gdy takie działania były prowadzone,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że zabezpieczenia kredytów nie gwarantowały pokrycia wierzytelności,

podczas gdy zastosowane zabezpieczenia były odpowiednie, a brak zaspokojenia wiarytelności banku z tych zabezpieczeń wynikał z przejęcia kredytów przez bank w W. i S. i wynikał z zaniechania czynności windykacyjnych przez te jednostki, na co oskarżony nie miał żadnego wpływu,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnych, sprzecznych z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleniach polegających na przyjęciu, że oskarżeni udzielili kredytów bez odpowiedniej weryfikacji sytuacji gospodarczej podmiotów, podczas gdy weryfikacja była przeprowadzona i do tej weryfikacji nie było zastrzeżeń ze strony audytorów.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie i uniewinnienie.

Wyrokiem z 9 lutego 2021 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, w sprawie o sygn. akt VII Ka 680/20, na skutek rozpoznania wywiedzionych apelacji, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił orzeczenie o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu K. C. w punkcie XIII części dyspozytywnej, uchylił orzeczenie zawarte w punkcie III części dyspozytywnej i w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku postępowanie karne wobec K. C. oskarżonego o popełnienie tego czynu, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie, a kosztami postępowania sądowego w tej części obciążył Skarb Państwa. W zakresie punktu I, IV i VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ustalił, że szkoda wyrządzona w mieniu [...] Oddziału S.A. z siedzibą w Z. czynem przypisanym w tych punktach oskarżonemu K. C., B. G. i L. C. , a popełnionym przez nich w okresie od 27 maja 1998 r. do 03 marca 1999r wynosiła 4.377.808,63 zł. Na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. C. nową karę łączną w wymiarze 2 lata i 3 miesiące. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Kasację od w/w wyroku wniósł obrońca B. G., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, to jest naruszenie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. polegające na tym, że Sąd Okręgowy w Zielonej Górze utrzymał w mocy w stosunku do skazanego B. G. wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 4

grudnia 2019r r., w którym w jego punkcie V części dyspozytywnej uznał B. G. za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2000 r. do 06 czerwca 2000 r. jako dyrektor Banku - Oddział w Z., a następnie po przekształceniach kapitałowych, [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. i będąc w związku z pełnionymi obowiązkami zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi banku w zakresie związanym z udzielaniem kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania, nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów i przedłużaniem okresów kredytowania nie dopełnił ciążących na nim obowiązków przy udzielaniu kredytów A. spółka z o.o. czym wyrządził znaczną szkodę w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 650.000 złotych to jest występku z art. 296 § 1 k. k. w zw. z art. 4 § 1 k. k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę w wysokości jednego roku pozbawienia wolności, podczas gdy na dzień orzekania w sądzie II instancji, to jest 9 lutego 2021r nastąpiło wcześniejsze, ostateczne przedawnienie karalności tego czynu, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą i winno skutkować uchyleniem przez Sąd II instancji zaskarżonego orzeczenia opisanego w punkcie V części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i umorzeniem w tej części postępowania karnego wobec B. G. oraz obciążeniem w tej części kosztami postępowania Skarbu Państwa, a także skutkować uchyleniem przez sąd II instancji zaskarżonego orzeczenia opisanego w punkcie XIII części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, a dotyczącego kary łącznej wymierzonej skazanemu B. G., gdyż kara łączna obejmowała również karę orzeczoną wcześniej przez sąd I instancji za wyżej opisany czyn określony w dyspozycji art. 296 § 1 k.k.,

2. rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, a także w przypadku podzielenia przez Sad Najwyższy niżej zaprezentowanych zarzutów, na podst. art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. wyrokowi temu zarzucam obrazę przepisów postępowania, to jest naruszenie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. polegające na tym, że:

- Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wydając orzeczenie reformatoryjne punktu I, IV i VI części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze i ustalając, że szkoda wyrządzona w mieniu [...] Oddziału S.A. z siedzibą w Z. czynem przypisanym w tych punktach oskarżonemu K. C., B. G. i L. C., a popełnionych

przez nich w okresie od 27 maja 1998 r. do 3 marca 1999r wynosiła 4.377.808,63zł, dokonał powyższego ustalenia wyłącznie na podstawie opinii zasadniczej jak i opinii uzupełniającej biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych w L. z 29 grudnia 2017r, podczas gdy sama tylko analiza tych opinii, bez uwzględnienia jakichkolwiek innych dowodów zgromadzonych w aktach sprawy, nie pozwala na ustalenie szkody w takiej wysokości, bowiem z opinii tej wynika, że szkoda wyrządzona przez B. G. była znacznie niższa, gdyż sąd II instancji nie dokonał analizy wcześniejszych kart tej opinii, w kontekście zarzutów postawionych B. G., i nie uwzględnił karty 79 tejże opinii, z której wynika, że ustalona przez tych biegłych kwota szkody objęła 123.053,27 USD z tytułu umowy przejęcia w dniu 29.10.1999r (a więc w okresie nie objętym zarzutem dotyczącym B. G.) przez spółkę A. długu po spółce cywilnej S. a która to kwota w żaden sposób nie może być uwzględniona, bowiem nie wynikała z kredytowania spółki A. przez bank zarządzany przez B. G., a ponadto sąd II instancji zupełnie zignorował podany przez biegłych na karcie 80 opinii fakt, że wierzytelność wynikająca z umowy kredytowej została 26.09.2008r sprzedana przez Bank, co spowodowało, że kwota uzyskana w tej operacji finansowej musiała wpływać na obniżenie szkody wynikłej z kredytowania spółki A., zaś powyższe fakty z pewnością mają zasadniczy wpływ na ocenę stopnia winy skazanego B. G. i społeczną szkodliwość przypisanego mu przestępstwa, a tym samym na wymiar orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności,

- Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wydając orzeczenie reformatoryjne punktu I, IV i VI części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze i ustalając, że szkoda wyrządzona w mieniu [...] Oddziału S.A. z siedzibą w Z. czynem przypisanym w tych punktach oskarżonemu K. C., B. G. i L. C., a popełnionych przez nich w okresie od 27 maja 1998r do 3 marca 1999r wynosiła 4.377.808,63 zł, a więc w zakresie szkody dotyczącej spółki „A.”, nie uwzględnił w tym punkcie wysokości szkody związanej z kredytowaniem spółki „L.” uznając, że wynosiła ona 740.000 DEM, mimo, że w uzasadnieniu swego orzeczenia (vide strona 6) sąd ten podzielił ustalenie sądu I instancji, wynikające z opinii biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych w L. z 29 grudnia 2017r, że spółka „L.” miała zdolność spłaty kredytu w wysokości 240.000 DEM zaciągniętego w maju 1999 r. na podstawie umowy nr [...], co winno ograniczyć szkodę związaną z kredytowaniem

spółki „L.” do wysokości 500.000 DEM, a ponadto sąd II instancji zignorował ustalenie biegłych z Biura Ekspertyz Sądowych w L. z 29 grudnia 2017 r., że po uwzględnieniu kwot uzyskanych w toku postępowań windykacyjnych szkoda wyrządzona przez B. G. w związku z kredytowaniem spółki „L.” na podstawie umowy nr [...] zamknęła się kwotą 698.778,43 złotych (vide karta 169 opinii) co sprawia, że występki ten winien zostać zakwalifikowany jako czyn opisany w dyspozycji art. 296 § 1 k.k. a co tym samym uniemożliwia zastosowanie instytucji ciągu przestępstw opisanej w dyspozycji art. 91 § 1 k.k., a ponadto sprawia, że zważywszy, iż umowa kredytowa spółki „L.” o nr [...] opiewająca na 500.000 DEM zawarta została 16 czerwca 2000r - to 16 czerwca 2020r. r nastąpiło wcześniejsze, ostateczne przedawnienie karalności tego czynu , co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą i winno skutkować uchyleniem przez sąd II instancji zaskarżonego orzeczenia opisanego w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i umorzeniem w tej części postępowania karnego wobec B. G. oraz obciążeniem w tej części kosztami postępowania Skarbu Państwa, a także skutkować uchyleniem przez sąd II instancji zaskarżonego orzeczenia opisanego w punkcie XIII części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, a dotyczącego kary łącznej wymierzonej skazanemu B. G., gdyż kara łączna obejmowała również karę orzeczoną wcześniej przez sąd I instancji za wyżej opisany czyn błędnie określony jako czyn opisany w dyspozycji art. 296 § 3 k.k. zamiast art. 296 §1 k.k. a co z pewnością ma zasadniczy wpływ na ocenę stopnia winy skazanego B. G. i społeczną szkodliwość przypisanego mu przestępstwa,

3. rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku polegające na tym, że Sąd Okręgowy w Zielonej Górze nie rozważył w sposób należyty zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przez sąd I instancji art. 7 k.p.k., o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, w którym sąd ten w ogóle nie odniósł się do dowodów znajdujących się w aktach sprawy a mianowicie znajdującego się w tomie III na k. 579 do 582 dotyczącego B. G. zakresu czynności z 1 kwietnia 1992r oraz faktu, że po dokonaniu przekształceń kapitałowych, w [...] Oddziale Banku S.A. z siedzibą w Z. nie sporządzono dla niego nowego zakresu obowiązków, co miało zasadniczy wpływ nie tylko dla ustalenia odpowiedzialności

karnej oskarżonego B. G., ale i kwalifikacji zarzuconych mu czynów zwłaszcza w kontekście zasadności przyjęcia przez sąd odwoławczy nieumyślnej postaci przestępstwa określonego w art. 296 § 1 i 3 k.k. poprzez ustalenie, że oskarżony B. G. nie obejmował swoim zamiarem wyrządzenia szkody, dopuszczając się niegospodarności jedynie na skutek naruszenia wymaganej ostrożności, zaś rozważenie przez sąd odwoławczy tego zarzutu apelacyjnego mogłoby doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku, albo jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze wywiódł również obrońca K. C., zarzucając rozstrzygnięciu:

1. rażące naruszenie prawa materialnego art. 296 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię ustawowych znamion przestępstwa i uznaniem za winnego K. C. gdy tymczasem w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów i dokumentów wskazujących na dokonanie tychże czynów przez skazanego z winy umyślnej w związku z art. 1 § 3 k.k. i w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.,
2. rażące naruszenie prawa procesowego z art. 4 k.p.k., art. 15 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410, art. 457 § 3 k.p.k. polegającego na rażącym naruszeniu zasad procedowania wyniku których całkowicie pominięto zgromadzony materiał dowodowy w tym wyjaśnienia skazanego a orzeczenie wydano tylko na podstawie opinii biegłych które zostały przez skazanego pod wieloma względami w tym pod względem prawideł ekonomii podważone i zakwestionowane konsekwencji tych naruszeń K. C. nie dowiedział się z uzasadnień wyroków obu Sądów orzekających w tej sprawie jaka była ocena wszystkich dowodów i dlaczego nie zastosowano przywołanych na wstępie tegoż zarzutu przepisów k.p.k.,
3. rażące naruszenie art. 6, art. 200 § pkt 2 i art. 201 k.p.k. polegające na zaniechaniu powołania nowych biegłych przy zatwierdzeniu ostatniej opinii która nie zawiera wykazu czynności dokonywanych przez poszczególnych biegłych a ta opinia była podważana przez wszystkich skazanych jako nie merytoryczna oraz zaniechanie wezwania biegłych na rozprawę i konfrontacji z L. K. co

pozbawiło skazanego prawa do obrony. obrońca skazanego K. C. wniósł o uniewinnienie skazanego.

Obrońca P. M. - adw. S. W. zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w wyniku: pominięcia i nie rozważenia zarzutu z pkt 2) apelacji skazanego z 22.07.2020 r. od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 4.12.2019 r., sygn. akt 1398/03, tj. w przedmiocie jego pkt XI — co do dowolnej oceny materiału dowodowego, naruszającej granice określone normą art. 7 k.p.k. w zakresie zamiaru wyłudzenia i wprowadzenia w błąd M. P., poprzez brak analizy umowy o współpracy z 10.08.2001 r. pomiędzy nim a „A.” sp. z o.o. w W. (w imieniu, której zresztą działał J. D., a nie skazany), korespondencji ww. stron, wyjaśnień oskarżonego J. D. oraz skazanego, jak i niekonsekwentnych zeznań M. P. - w wyniku podania w uzasadnieniu, że „powody uznania tych zarzutów za niezasadne są tożsame z tymi, które przedstawiono i omówiono w podpunkcie ad 1. tabeli 3.1. oraz w podpunkcie ad. 1 i ad. 3 tabeli 3.2 niniejszego uzasadnienia”, w sytuacji gdy we wskazanych podpunktach w ogóle nie było mowy o jakichkolwiek elementach, związanych ze wskazanym powyżej zarzutem apelacyjnym,
2. nierozważenia zgodnie z dyspozycją powołanych przepisów zarzutu z pkt 1 w/w apelacji - co do dowolnej oceny materiału dowodowego, naruszającej przepis art. 7 k.p.k. w zakresie zamiaru spłaty kredytów i wprowadzenia w błąd pracowników banku S.A., [...] Oddział w Z. — poprzez brak właściwej analizy dokumentacji kredytowej, wyjaśnień oskarżonych i opinii Biura Ekspertyz Sądowych w L. - w wyniku przyjęcia w uzasadnieniu, że przyczyną uznania tegoż zarzutu za niezasadny są argumenty tożsame z „przedstawionymi w podpunkcie ad 1. tabeli 3.1. oraz w podpunkcie ad. 1 i ad. 3 tabeli 3.2 niniejszego uzasadnienia”, podczas gdy względy naprowadzone we wskazanych podpunktach tabeli odnoszą się wyłącznie odpowiednio do oskarżonego Z. B. oraz oskarżonego B. G., a nie do skazanego (który zresztą nie miał zarzutu działania wspólnie i w porozumieniu w tym zakresie z ostatnim z wymienionych),

3. naruszenie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez ich pominięcie w wyniku uznania, iż oddalenie wniosku o przeprowadzenie uzupełniającej, ustnej opinii biegłych z zakresu finansów i księgowości, było w pełni zasadne, a dokument ten był „kompleksowy, szczegółowy i rzetelny”, co stanowi rażące naruszenie prawa do obrony, gdyż z art. 6 k.p.k., powiązanego z przepisem art. 170 § 2 k.p.k. mówiącym, iż nie można oddalić wniosku dowodowego na tej podstawie, że dotychczasowe dowody wykazały przeciwieństwo tego, co wnioskodawca zamierza udowodnić i art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - dającymi uprawnienie do uzupełnienia opinii w toku rozprawy głównej - jednoznacznie wynika, że wniosku tego nie można było oddalić, zwłaszcza jeśli zważyć, iż do opinii zasadniczej Zespołu Ekspertyz Sądowych z L. o nr [...], były dodatkowo sporządzone 2 opinie uzupełniające o nr [...] oraz [...] - która to okoliczność już ze swej istoty przesądza, iż z całą pewnością nie była to opinia „kompleksowa, szczegółowa i rzetelna” (musiała być wszak kilkakrotnie uzupełniana), a w związku z tym stwarzało to dodatkowe wątpliwości, drodze uzupełniającej opinii ustnej, zaś sama „możliwość zadania pisemnie szczegółowych pytań”, wskazana przez Sąd Okręgowy, byłaby niewystarczająca z uwagi na jej ograniczony charakter, niemożność zadania pytań uzupełniających, związanych z wypowiedzią i pozostałe argumenty, przesądzające o prymacie zasady bezpośredniości w postępowaniu karnym tym bardziej, że skazany w swoim pisemnym wniosku z 25 października 2019 r. o uzupełniającą opinię, wskazał na lakoniczność i ogólnikowość oraz potrzebę zadania szczegółowych pytań dodatkowych, zaś w piśmie z dnia 05.11.2019 r. współoskarżeni wówczas – K. C., L. C. i B. G. podnieśli „liczne błędy merytoryczne opinii, prowadzące do bezsensownych wniosków, brak fachowego i przejrzystego ich uzasadnienia, świadczący o nieprofesjonalnym poziomie wiedzy ich autorów”, podważając rzetelność ww. opinii i sformułowali konkretne pytania,
4. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie w odniesieniu do aktywności gospodarczej skazanego, w wyniku przyjęcia, iż w ramach „A.” sp. z o.o. „działał z pełną świadomością, że nie będzie w stanie spłacić” kredytu, o czym zdaniem Sądu Okręgowego miałby świadczyć rzekomy „mechanizm działania oskarżonego”, opisany w tabeli 3.4 ppkt ad.1, ad. 2,

ad.4, tirety od 1 do 14 uzasadnienia, podczas gdy wyszczególnione tam działania nie miały charakteru przestępczego (założenie spółki faktoringowej, wejście z tymi usługami w miejsce innego podmiotu w relacje z „B.” S.A., pozostawanie wcześniej prokurentem tejże spółki, czy współpraca z nią, finansowanie działalności kredytami obrotowymi, zabezpieczonymi wierzytelnościami, od których - z ich istoty - nie ma stałych rat i odsetek — to przecież czynności zgodne z prawem, nikogo nie wprowadzające w błąd, ani nie wskazujące na taki zamiar), zaś upadłość głównego kontrahenta, tj. „B.” S.A. nie była ani odeń zależna, ani zawiniona, ani tym bardziej - zaplanowana, natomiast zabezpieczenie kredytu wierzytelnościami (które nawet jeśli nie dawały „stałego i pewnego dochodu”), nie było jego winą czy założonym z góry przestępczym planem, natomiast Bank S.A. nie podjął działań w celu wyegzekwowania tychże wierzytelności — za co również nie można przypisywać winy skazanemu - w związku z tym brak było podstaw do przyjęcia naruszenia ww. przepisu, a przyjęte przez Sąd II instancji założenie w tym względzie miało charakter aprioryczny, nie poparty właściwym rozważeniem i analizą.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca P. M. adw. K. S. wnosząc kasację opartą na zarzutach:

1. rażącego naruszenie prawa, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegającego na całkowitym pominięciu przez Sąd Odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zarzutów odnoszących się do pkt. XI wyroku Sądu Rejonowego, a oznaczonych w apelacji jako zarzut 2, wbrew obowiązкови zawartemu w art. 433 § 2 k.p.k., czego konsekwencją było niedokonanie kontroli odwoławczej wyroku we wskazanej części, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego, bo wydanego z naruszeniem art. 7 k.p.k. wyroku Sądu I instancji opartego wyłącznie o niekonsekwentne zeznania świadka M. P., przy równoczesnym nierozważeniu treści umowy o współpracy stron z dnia 10 sierpnia 2001r. i obowiązków z niej wynikające dla każdej ze stron oraz sposobie jej wykonywania, a nadto wadliwym ustaleniem zamiaru wyłudzenia towaru przez osk. M. na szkodę M. P.,
2. rażące naruszenie prawa, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu należycie zarzutów apelacyjnych i nie odniesieniu się

do nich w uzasadnieniu orzeczenia, w szczególności nierozpoznaniu należycie zarzutu 1 apelacji oskarżonego P. M. , gdyż w tym zakresie Sąd odwoławczy odniósł się jedynie w podpunkcie ad. I, tabeli 3.1 oraz w podpunkcie ad. 1 i ad. 3 tabeli 3.2 uzasadnienia, które nie dotyczą apelacji tego oskarżonego. Obrońca wskazał, że uzasadnienie zawiera jedynie rozważania Sądu odwoławczego w przedmiocie wartości dowodowej, jakości i rzetelności opinii Biura Ekspertyz Sądowych w L., natomiast całkowicie pomija skonkretyzowane zarzuty zawarte w pkt. 1 apelacji i jej uzasadnieniu na str. 6-17, przy czym podstawą tych zarzutów nie jest kwestionowanie ustaleń przedmiotowej opinii, lecz prawidłowość wniosków wyprowadzonych z jej treści i innych dowodów, przez Sąd I instancji. Ponadto Sąd odwoławczy w dalszej części tabeli 3.4 uzasadnienia wyroku dodatkowo przedstawia swoją ocenę postępowania oskarżonego P. M., która jednakże nie stanowi żadnego odniesienia do zarzutu 1 apelacji i jego uzasadnienia, lecz jedynie opisuje podejmowane przez oskarżonego działania gospodarcze i to wyłącznie w spółce A., które są indyferentne dla jego odpowiedzialności. Sąd odwoławczy, wskazując na wartość dowodową opinii Biura Ekspertyz Sądowych, wskazał, iż zasadne jest oparcie ustaleń na tej opinii, wbrew wszystkim apelacjom w tej sprawie, podczas, gdy apelacja osk. M. nie podważa zdecydowanej większości tych ustaleń, lecz wskazuje, iż w odniesieniu do osk. M., nie uzasadniają one przypisania mu popełnienia przestępstwa z art. 286 k.k.. Sąd odwoławczy z rażącym naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. zignorował podniesione w apelacji zarzuty i zawartą w nich argumentację, uniemożliwiając poznanie podstaw rozstrzygnięcia sprawy w tym zakresie. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądu Okręgowemu w Zielonej Górze.

Kasacje od wyroku Sądu Okręgowego wniósł również obrońca skazanego L. C., zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu:

1. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej polegającej na naruszeniu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy okoliczności wyłączającej ściganie, jaką jest przedawnienie karalności czynu z art. 296 § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu L. C. w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze,

sygn. akt II K 1398/03, a którego karalność ustała przed wydaniem przez Sąd Okręgowy zaskarżonego wyroku, skutkiem czego wyrok został utrzymany w mocy podczas, gdy postępowanie w zakresie tego zarzutu powinno zostać umorzone,

2. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

- rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., polegające na nierozpoznaniu zarzutów apelacji dotyczących obrazy przepisów postępowania - art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. (zarzut 1.1 apelacji), art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (zarzut 1.4 apelacji), a także dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych (zarzuty II. 3, II. 4 apelacji),

- rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów apelacji (zarzuty II. 2, II. 5), a polegające na mało wnikliwej, niekompletnej analizie podniesionych zarzutów, nie odniesienie się do zarzutów podniesionych w uzasadnieniu apelacji a zawierających szczegółowe wykazanie merytorycznych błędów opinii, co wynika z uzasadnienia sądu odwoławczego,

- art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k. i 7 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie zarzutów odwoławczych podnoszących dokonanie ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji na podstawie dowodów w postaci opinii biegłych i protokołów kontroli wewnętrznej, z których wynika, że wymagane przepisami prawa bankowego i regulaminów Banku dokumenty znajdowały się w teczkach kredytowych, a których to dokumentów nie otrzymali biegli z uwagi na ich brak w przekazanej biegłym dokumentacji,

3. rażące naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. przez dowolną, wybiórczą, nie uwzględniającą zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy ocenę materiału dowodowego, w tym mającej podstawowe znaczenie dla sprawy opinii biegłych, której sąd nie ocenił całościowo, a jedynie wybiórczo, błędnie ustalając wysokość szkody wyrządzonej w mieniu [...] Oddziału Banku S.A. na kwotę 4 377 808,63 zł, pomimo że z opinii biegłych (k-79 opinii) jednoznacznie wynika, że ustalona przez tych biegłych wysokość szkody objęła także kwotę 123.053,27 USD z tytułu umowy przejęcia w dniu 29.10.1999r (w okresie nie objętym zarzutem dotyczącym L. C. ) przez spółkę A. długu po spółce cywilnej S. a która to kwota nie powinna być uwzględniona ze względu na to, że nie wynikała z

udzielenia przez Bank kredytu spółce A. i oskarżony L. C. nie miał żadnego wpływu na umowę przejęcia długu, nie może więc ponosić za to odpowiedzialności. Wynikająca więc z opinii biegłych szkoda, której wysokość w orzeczeniu reformatoryjnym Sąd ustalił na 4 377 808,63zł, przy prawidłowej ocenie tejże opinii powinna być pomniejszona o kwotę 123.053,27 USD. Ustalając wysokość szkody Sąd Okręgowy pominął także istotny, mający wpływ na ustalenie wysokości szkody i wynikający z opinii fakt (k-80 opinii) zbycia w dniu 26.09.2008 r. wynikającej z umowy kredytowej wierzytelności przez Bank. Wysokość uzyskanej skutkiem tej czynności kwoty pomniejszyła wysokość szkody, czego Sąd II instancji zmieniając wyrok nie uwzględnił błędnie ustalając wysokość szkody.

Podnosząc sformułowane wyżej zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Odpowiedź na wywiedzione kasacje obrońców przedłożył Sądowi Najwyższemu prokurator Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Zielonej Górze.

W odniesieniu do kasacji obrońcy K. C. prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej w części dotyczącej zarzutów podniesionych w punktach 2 i 3 kasacji, wskazując, że kasacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie pierwszego z zarzutów, dotyczącego przedawnienia karalności czynu opisanego w pkt II części dyspozytywnej wyroku Sądu I Instancji.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego B. G. wskazał, że kasacja zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie pierwszego z zarzutów w zakresie w jakim Sąd Okręgowy utrzymał w mocy w stosunku do skazanego B. G. wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 4 grudnia 2019 r. (sygnatura akt II K 1398/03), w którym w jego punkcie V części dyspozytywnej uznał B. G. za winnego popełnienia występku z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę w wysokości jednego roku pozbawienia wolności, podczas gdy na dzień orzekania w sądzie II instancji, to jest 9 lutego 2021 r. nastąpiło wcześniejsze, ostateczne przedawnienie karalności tego czynu, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą.

W odpowiedzi na kasację obrońcy P.C. prokurator wskazał, że przedmiotowa kasacja zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie pierwszego z zarzutów, a mianowicie obrazy przepisów postępowania, to jest naruszenia art. 17§ pkt 6 k.p.k. polegającego na tym, że Sąd Okręgowy w Zielonej Górze utrzymał w mocy w stosunku do skazanego L. C. wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 4 grudnia 2019 r. (sygnatura akt IIK 1398/03), w którym w jego punkcie VII części dyspozytywnej uznał L.C. za winnego popełnienia występku z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę w wysokości 10 miesięcy pozbawienia wolności pozbawienia wolności, podczas gdy na dzień orzekania w sądzie II instancji, to jest 9 lutego 2021 r. nastąpiło wcześniejsze, ostateczne przedawnienie karalności tego czynu, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą.

W odniesieniu do kasacji obrońców P. M. prokurator wniósł o oddalenie wywiedzionych kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na wstępie należy poczynić uwagi ogólne, istotne z punktu widzenia zarzutów podniesionych w kasacjach przez obrońców oskarżonych.

Otóż przepis art. 433 § 2 k.p.k. stanowi o obciążającym sąd odwoławczy obowiązku rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, co powinno znaleźć swój wyraz w części motywacyjnej orzeczenia. Obowiązkiem sądu odwoławczego jest wszakże sporządzenie pisemnego uzasadnienia w sposób rzetelny ale i przekonywająco wyjaśniający powody wydanego orzeczenia. Zrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 433 § 2 k.p.k. wymaga zatem nie tylko niepomijania żadnego zarzutu apelacyjnego, ale również wykazania jakiego rodzaju rozumowanie doprowadziło sąd do stwierdzenia, że zarzut i argumentacja podniesiona na jego poparcie są nietrafne. Przyjęty tok rozumowania musi być zatem przejrzysty i wolny od jakichkolwiek błędów natury logicznej i faktycznej. Do naruszenia powołanych wyżej przepisów może zatem dojść także wówczas, gdy sąd nie pomija wprawdzie w swoich rozważaniach zarzutów zawartych w środku odwoławczym, lecz analizuje je w sposób nie

spełniający wymogu rzetelnej oceny, a więc w sposób nie spełniający merytorycznego wymogu (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 14 czerwca 2022 r. III KK 350/21).

Zgodnie natomiast z treścią art. 457 § 3 KPK sąd odwoławczy winien w uzasadnieniu podać, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne, stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, poczynionych w wykonaniu dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Jeżeli ocena ta jest niewystarczająca, nie jest pełna, to wówczas sąd odwoławczy nie jest zwolniony od drobiazgowego odniesienia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości rzeczoną ocenę. Winien w takim wypadku w sposób drobiazgowy odnieść się do podniesionych zarzutów i okoliczności podnoszonych w treści wywiedzionych środków odwoławczych. Z tą ostatnią okolicznością mamy do czynienia w tej sprawie. Uzasadnienie Sądu Rejonowego w Zielonej Górze nie jest pełne. Brak w nim odniesień do oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów, sposobu wyliczenia szkody i ocen istotnych z punktu widzenia przypisanych czynów oskarżonym w zakresie wszystkich znamion przypisanych występku. Sąd odwoławczy winien też z urzędu wziąć pod uwagę okoliczności wymienione w art. 439 §1 k.p.k., jak również wynikające z treści art. 440 k.p.k., jak również wynikające z treści art. 435 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

Przechodząc do rozważań określonych ramami zarzutów wniesionych w niniejszej sprawie kasacji należy stwierdzić, że mimo mankamentów, którymi są dotknięte, kasacje obrońców okazały się zasadne i musiały skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Skarżący zdołali bowiem skutecznie wykazać, że przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze kontrola odwoławcza została dokonana w sposób rażąco nieodpowiadający standardom z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., co wynikało nie tylko z braku rozważenia wszystkich zarzutów apelacji ale także jeżeli już zostały rozważone to Sąd II instancji dokonał to w sposób pobieżny, nie rozważając wszystkich podniesionych przez skarżących okoliczności. Uczynił to w sposób, który daleki był od rzetelnego ich rozważenia. Nadto skarżący skutecznie

zdołali wykazać, że Sąd *ad quem* dopuścił się wadliwej interpretacji norm prawa procesowego, która stała u podstaw tej kontroli. Do uznania wywiedzionych w przedmiotowej sprawie nadzwyczajnych środków zaskarżenia za zasadne i skutkujące koniecznością wydania wyroku o charakterze kasatoryjnym, zbędne jest przy tym szczegółowe odnoszenie się do wszystkich zarzutów podniesionych w kasacjach. Z tego też powodu, w poniższych wywodach Sąd Najwyższy ograniczy się do zwrócenia uwagi wyłącznie na kwestie najistotniejsze, które wyznaczyły treść zapadłego orzeczenia.

Szczegółowe rozważania należy więc rozpocząć od zarzutów podniesionych przez obrońców oskarżonych L. C. i B. G. a dotyczących rażącego naruszenia przepisu art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zakresie czynów z pkt V i VII części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 4 grudnia 2019 r., sygn. II K 1398/03 co skutkowało koniecznością uwzględnienia tej okoliczności również w stosunku do oskarżonego K. C. w zakresie czynu z punktu II pomimo, że obrońca takowego zarzutu nie podniósł. Okoliczność ta ma charakter bowiem bezwzględnej przesłanki odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k, którą Sąd Najwyższy zobligowany jest wziąć pod uwagę z urzędu a więc pomimo, że nie była ona podniesiona w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Otóż tym oskarżonym Sąd Rejonowy w Zielonej Górze przypisał w pkt II, V i VII części dyspozytywnej wyroku czyn określony w art. 296 § 1 k.k. popełniony w okresie od 18 kwietnia do 6 czerwca 2000 r. Wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze zapadł, jak to już wspomniano, 4 grudnia 2019 r. i w tym zakresie został zaskarżony przez obrońców skazanych. Wyrok Sądu I instancji na czas wyrokowania Sądu Okręgowego w Zielonej Górze nie był więc prawomocny. Sąd II instancji w tej części utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze wyrokiem z 9 lutego 2021 r. Zgodnie z treścią natomiast przepisu art. 101 §1 pkt 3 k.k. karalność przestępstw ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 10 lat, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata. Występek określony w art. 296 § 1 k.k. zagrożony jest karą do 5 lat pozbawienia wolności. Zgodnie natomiast z treścią art. 102 k.k. jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101 k.k. wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 k.k. ustaje z upływem 10 lat od zakończenia okresu wymienionego w art. 101 §1 k.k.

Karalność więc występku przypisanego oskarżonym upływała więc po 20 latach od czasu ich popełnienia a więc w tym przypadku - 6 czerwca 2020 r. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że bez wpływu na zaktualizowanie się w sprawie oskarżonych negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. pozostają szczególne rozwiązania prawne wprowadzone w związku z wystąpieniem zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii COVID-19. Wobec tego, że określony zgodnie z treścią przepisów art. 101 § 2 i art. 102 k.k. okres karalności czynu zarzucanego oskarżonym upływał z dniem 6 czerwca 2020 r., do przedawnienia karalności tego przestępstwa doszło jeszcze przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 1023) nowelizującej przepisy ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1842). Przewidziane w przepisie art. 15z<sup>1</sup> znowelizowanej ustawy zawieszenie biegu przedawnienia w okresie zagrożenia epidemicznego – liczonego od dnia 14 marca 2020 r. i w okresie stanu epidemii – liczonego od dnia 20 marca 2020 r. nie dotyczyło tych przestępstw, których karalność ustała przed wejściem wprowadzonych zmian w życie – tj. przed dniem 22 maja 2021 r. Sytuacja taka zachodziła w sprawie oskarżonych – i to nawet przy przyjęciu, że na podstawie przepisu art. 15z<sup>1</sup> wymienionej wyżej ustawy z dnia 2 marca 2020 r., uchylonego na mocy art. 46 pkt 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. z 2020 r. poz. 875) przedawnienie nie biegło w okresie od dnia 31 marca 2020 r. do dnia 16 maja 2020 r. wydłużając jego termin o 46 dni, a więc w przypadku oskarżonych B. G , K. C. i L. C. do dnia 22 lipca 2020 r.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w zakresie jakim utrzymał wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z punktów II, V i VII części dyspozytywnej dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. i z tego też powodu podlegał on uchyleniu.

Przystępując do rozważań określonych w pozostałych zarzutach wywiedzionych w niniejszej sprawie kasacji odnoszących się wprost do rozstrzygnięcia części dyspozytywnej Sądu odwoławczego to należy stwierdzić przede wszystkim, że wadliwym jest sposób określenia przez Sąd II instancji szkody przyjętej w pkt 1 ppkt c zaskarżonego wyroku. Otóż Sąd Okręgowy w Zielonej Górze przyjął wartość szkody opiewającą na kwotę 4.377.808, 63 zł. W uzasadnieniu wyroku Sąd II instancji doprecyzował, że wysokość szkody wynikała z wyliczenia biegłych, wskazując miejsce, gdzie została ona oszacowana, uznając przy tym opinię za pełną i rzetelną. Sąd odwoławczy zmieniając pkt I, IV i VI części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze nie dostrzegł jednakże, że biegli w/w szkodę wyliczyli w oparciu o całość zadłużenia sp. z o.o. A. względem pokrzywdzonego Banku, a więc w części w oparciu o zdarzenie gospodarcze, które nastąpiło poza okresem zarzutów przypisanych oskarżonym. Otóż kwota szkody wyliczonej przez biegłych objęła 123.053, 27 USD z tytułu umowy przejęcia przez spółkę A. długu po spółce cywilnej S. z 29 października 1999 r. (str. 78 opinii). Przypomnieć należy w tym miejscu, że zarzut popełnienia występku z art. 296 § 3 k.k. przypisanego oskarżonym K. C., B. G. i L. C. dotyczył w tym zakresie okresu od 27 maja 1998 r. do 3 marca 1999 r. W związku z powyższym stwierdzić należy, że zmieniając wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w tej części Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyszedł poza zakres oskarżenia – co jest niedopuszczalne. Świadczy to też o tym, że Sąd odwoławczy nie dokonując właściwej analizy treści opinii dokonał on w tym zakresie arbitralnej oceny powstałej szkody co stanowi o rażącym naruszeniu przepisu art. 7 k.p.k.

Za wadliwe i to przybierające postać rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku Sąd Najwyższy przyjął brak rozważań Sądu II instancji zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. W tej części uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego wymyka się spod jakiejkolwiek kontroli. Otóż Sąd odwoławczy odnosząc się do zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych ograniczył się do stwierdzenia, że nie są one zasadne i odwołał się do innych punktów swojego uzasadnienia. Rzecz w tym, że we wskazanych przez siebie miejscach uzasadnienie nie odnosiło się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego

P. M. i okoliczności w niej podnoszonych, a w których kwestionuje on możliwość wprowadzenia w błąd pracowników pokrzywdzonego Banku co do zamiaru spłaty zaciągniętych kredytów i możliwości ich spłaty przez spółki reprezentowane przez tego oskarżonego a mianowicie sp. z o.o. A., A. sp. z o.o. i L. sp. z o.o. Podobne uwagi dotyczą również braku rozważenia zarzutu apelacji obejmującej błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt XI części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji na szkodę M. P..

Uzasadniając istotność wpływu stwierdzonych naruszeń Sąd Najwyższy w tym miejscu poczyni uwagi natury ogólnej.

Otóż Sąd Najwyższy za w pełni trafny uznaje przyjmowany w orzecznictwie pogląd, że błąd pokrzywdzonego należy przyjmować także i wtedy, „gdy racjonalna ocena sytuacji pozwala stwierdzić, że mógł on błędu z łatwością uniknąć. Wysoki stopień naiwności, czy też łatwość wprowadzenia w błąd osoby dokonującej niekorzystnego rozporządzenia mieniem nie wpływają na ocenę karnoprawną zachowania sprawcy, bo istotne jest tylko to, czy podjęte przez niego działania w przypadku tych konkretnych pokrzywdzonych okazały się wystarczające do wprowadzenia ich w błąd. Nie idzie bowiem o sposób wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd, ale o pozostawanie przez pokrzywdzonego w błędzie. W konsekwencji dla bytu czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. obojętne jest, czy pokrzywdzony mógł sprawdzić prawdziwość twierdzeń sprawcy, czy mógł wykryć błąd przy dołożeniu znikomej nawet staranności” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2016 r., II AKa 310/16 i powołane tam orzecznictwo). Rzecz jednak w tym, że te trafne uwagi zachowują aktualność tylko w sytuacji, gdy osoba dokonująca niekorzystnego rozporządzenia mieniem pozostaje w błędzie (wywołanym lub wyzyskanym przez sprawcę), pod wpływem którego dokonuje niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Dla przypisania przestępstwa oszustwa niezbędne jest bowiem ustalenie, że gdyby osoba dokonująca rozporządzenia mieniem nie pozostawała pod wpływem błędu, nie dokonałaby owego rozporządzenia. W pełni należy zgodzić się z wyrażonym w judykaturze poglądem, że dla ustalenia, iż znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. (popełnionego w formie wprowadzenia w błąd) zostały wyczerpane, konieczne jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były

przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 października 2017 r., II AKa 402/17). Nie można również zapominać o tym, że samo ustalenie, iż przedstawione przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem okoliczności były obiektywnie nieprawdziwe, samoistnie nie wystarcza do przyjęcia, że sprawca działał w zamiarze oszukania. Dla przyjęcia, że sprawca działał w wykonaniu takowego zamiaru konieczne jest ustalenie, że miał on świadomość przekazywania osobie rozporządzającej mieniem nieprawdziwych informacji i czynił tak, aby doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (tak trafnie M. Dąbrowska- Kardas, P. Kardas (w:) Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., pod red. A. Zolla, WK 2016, komentarz do art. 286 k.k., teza 103).

Do tych wszystkich kwestii ani Sąd Rejonowy ani aprobujący w sposób wadliwy, z naruszeniem wskazanych norm Sąd Okręgowy nie przywiązał należytego znaczenia, co więcej z uzasadnienia Sądu Rejonowego w Zielonej Górze nie wynika, że tenże Sąd poczynił jakiegokolwiek ustalenia w stosunku do oskarżonego P. M. , że działał on w sposób zakreślony ramami przepisu art. 286 §1 k.k. istotnymi z punktu widzenia znamion ustawowych tego występk - jak wprowadzenie w błąd. Stąd obowiązkiem Sądu odwoławczego było odniesienie się do podniesionych zarzutów czego tenże Sąd nie uczynił.

Tymczasem z opinii biegłych wynika, że spółki dostarczały niezbędne, wymagalne przez Bank dokumenty. Wszystkie podmioty powiązane tak kapitałowo, jak i osobowo były klientami banku. Przedstawiciele pokrzywdzonego Banku mieli możliwość zapoznania się z sytuacją finansową tych podmiotów co też wynika z opinii biegłych. W zakresie zarzutów dot. spółki A. biegli stwierdzili m.in., „że przeważająca część tych faktur (dostarczanych Bankowi w ramach kredytowania umowy factoringowej) była wystawiana przez podmioty powiązane w przeróżny sposób z A. i P. M. . Większość z tych podmiotów była również kredytobiorcami banku S.A., tak więc utrata płynności finansowej, upadłość jednego lub kilku takich podmiotów pociągała za sobą pogorszenie kondycji finansowej niemal całej tej grupy, co dla banku miało szczególny aspekt dla zachowania bezpieczeństwa udzielanych środków. Z dokumentacji wynikało, że banku [...]

Oddział w Z. udzielając kredytu spółce A. Sp. z o.o. nie ocenił w żaden sposób łącznego ryzyka finansowania wszystkich firm powiązanych z nią kapitałowo i organizacyjnie”. Dalej biegli w tym zakresie stwierdzili, że cyt. „W dokumentacji źródłowej nie odnaleziono żadnych dokumentów dających podstawę do stwierdzenia zaległości A. w regulowaniu zobowiązań - z okresu od maja 1998 roku do marca 1999 roku. Dodatkowo w dokumentacji kredytowej Banku zaobserwowano zaświadczenia US i ZUS o niezaleganiu w opłacaniu zobowiązań publicznoprawnych – wystawione w dniach (odpowiednio) 17 i 24 września 1998 roku”

Do tych okoliczności sądy obu instancji nie odniosły się skupiając się jedynie na kondycji finansowej spółki A. w momencie zawierania umów, nie czyniąc żadnych ustaleń w zakresie czy doszło do wprowadzenia w błąd przedstawicieli pokrzywdzonego Banku celem doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Podobna sytuacja miała miejsce w przypadku L. sp. z o.o. Jak wynika bowiem z opinii biegłych w momencie udzielania kredytu obrotowego zgodnie z umową Nr [...] z 31.05.1999 roku Spółka L. była w dobrej kondycji finansowej i posiadała zdolność kredytową nie budzącą zastrzeżeń. W momencie udzielania kredytu obrotowego wg umowy Nr [...] sytuacja finansowa pogorszyła się. Wskaźnik zysku netto i ROA przyjęły wartość ujemną. Spółka tłumaczyła ten fakt nagłym spadkiem zamówień i zapewniała, że kolejne miesiące to okres największej koniunktury w branży”. W kolejnym miejscu biegli stwierdzili, że w przypadku tego podmiotu „na podstawie posiadanych informacji, trudno jednoznacznie stwierdzić czy Z. B. mógł przypuszczać, że L. nie zdoła spłacić swoich zobowiązań względem Banku. W przypadku pierwszego kredytu problemy z terminową spłatą pojawiły się w lutym 2001 r. W momencie składania pierwszego wniosku kredytowego Z. B. dopiero zaczął pracę w Spółce, jak również Spółka rozpoczynała swoją działalność. Na podstawie zawartych z kontrahentami umów oraz prognoz finansowych można było przypuszczać, że firma poradzi sobie ze spłatą zobowiązań. W przypadku drugiego kredytu w momencie złożenia wniosku firma wykazywała stratę, w momencie tym złożyła również wniosek o prolongatę spłaty dotychczasowych zobowiązań. Sytuacja spółki w momencie zaciągania pierwszego kredytu była na

tyle stabilna, że Z. b. nie mógł zakładać pojawienia się problemów ze spłatą zobowiązań. W przypadku drugiego kredytu takie wątpliwości mogły się pojawić, firma wykazywała dużą stratę i zaczęła mieć problemy z bieżącą obsługą zadłużenia”.

Odnosnie spółki „A.” biegli stwierdzili natomiast, że „pierwsze informacje o stanie zadłużenia Spółki pojawiają się jeszcze pod koniec marca 2000 roku w dokumencie pt. „Informacja o Wnioskodawcy i prowadzonej działalności gospodarczej” sporządzonym w dniu 23 marca 2000 roku przez J.D. – Prezesa Spółki A. Był to dokument załączony do wniosku kredytowego o udzielenie kredytu inwestycyjnego w wysokości 350.000 zł. na zakup nieruchomości położonej w Z. przy ul. [...]. Na podstawie w/w „Informacji o Wnioskodawcy...” zaobserwowano, że na dzień sporządzania tego dokumentu Spółka wykazywała przeterminowane zobowiązania wobec kontrahentów w wysokości 31.000 zł., co stanowiło – wg klienta - 10% zobowiązań ogółem. Zgodnie z przedstawionymi sprawozdaniami finansowymi (bilansem Spółki) na dzień 31 marca 2000 roku zobowiązania krótkoterminowe A. względem dostawców sięgały 3.641.019,91 zł., natomiast zobowiązania ogółem stanowiły 3.837.865,61 zł, zatem ww. zobowiązania przeterminowane (31.000 zł.) wobec kontrahentów w rzeczywistości stanowiły 0,85% zobowiązań handlowych i 0,81% zobowiązań ogółem. Dodatkowo w „Informacji o Wnioskodawcy...” J.D. oświadczył o czynnym na dzień 23 marca 2000 roku kredycie obrotowym w kwocie 155 tys. zł z dnia 25 lutego 2000 roku zaciągniętym w banku S.A. Oddział w W. Stan tego kredytu na dzień sporządzania informacji wynosił 136 tys. zł., zaś data zakończenia kredytu to 15 października 2000 roku”.

Sąd odwoławczy zobowiązany był zwrócić uwagę na te kwestie badając zarzuty zawarte z pkt 1 apelacji dotyczące czynów przypisanych oskarżonemu P. M. w punkcie X części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze. Organ *ad quem* tego jednak nie uczynił, co może wskazywać na to, że nie wziął pod uwagę faktu, że dla przypisania odpowiedzialności za przestępstwo oszustwa koniecznym jest wykazanie wprowadzenia lub wyzyskanie błędu na co zwraca uwagę obrońca w przywołanej treści zwyczajnego środka odwoławczego, które zostały powtórzone w kasacji. Samo gołosłowne stwierdzenia, że wprowadził w

błąd pokrzywdzony Bank co do zamiaru spłaty kredytów nie jest wystarczające zwłaszcza, że biegli w omawianej opinii stwierdzili m.in. cyt. „spółka A. Sp. z o.o. pomimo złych wyników finansowych - do momentu zażądania przez bank całkowitej spłaty kredytu w rachunku bieżącym - terminowo regulowała raty kapitałowo-odsetkowe od zaciągniętych w banku S.A. kredytów. Od kolejnego miesiąca – marca 2001 roku Spółka zaczęła zalegać ze spłatą rat kredytowych. Brak szybkiej reakcji banku powodował, że zaległości te narastały, a wraz z nimi koszty tych kredytów”.

Co do czynu z pkt XI części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego należy stwierdzić, że oprócz tego, że Sąd odwoławczy w ogóle nie odniósł się do przedstawionego w pkt 2 zarzutu apelacji oskarżonego P. M. to okoliczności tam podniesione były istotne z punktu widzenia przypisania odpowiedzialności temu oskarżonemu popełnienia występkę z art. 286 §1 k.k. jak i zakresu tej odpowiedzialności, w tym ustalenia rzeczywistej szkody biorąc pod uwagę treść umowy o wspólnym działaniu zawartej 10 sierpnia 2001 r. Sąd I instancji nie odniósł się bowiem do nich, nie ocenił przy tym treści tych wyjaśnień oskarżonych P. M. , jak i J.D., w których podnoszą, że odpowiedzialnym za umowę z M. P. był J. D. jako prezes zarządu sp. z o.o. „A.”. Co więcej z aprobowanych przez Sąd Okręgowy ustaleń Sądu Rejonowego w Zielonej Górze brak jest jakichkolwiek rozważań w tym zakresie.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodzić się należy z obrońcą oskarżonego P. M. , że sama konstrukcja zarzutu przypisanego w tym punkcie wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze budzi poważne wątpliwości bo nie wynika z niego na czym to wprowadzenie w błąd M. P. przez P. M. miało polegać zważywszy, że nie pełnił on wtedy funkcji prezesa zarządu spółki i to nie on zawierał umowę. Samo stwierdzenie, że miał on świadomość złej kondycji finansowej spółki nie jest wystarczające.

Odnosnie zarzutów podniesionych przez obrońcę K.C., P. M. – adw. S. W. a dot. braku bezpośredniego przesłuchania biegłych na rozprawie należy stwierdzić, że oddalenie tak złożonych wniosków i uniemożliwienie oskarżonym i ich obrońcom zadawania biegłym pytań rażąco naruszyło prawo oskarżonych do obrony (art. 6 k.p.k. w zw. z art. 200 § 3 k.p.k. i 201 k.p.k.) i pozostawało w

oczywistej sprzeczności z zasadą kontradiktoryjności i zasadą bezpośredniości, która jest stosowana w przebiegu całego postępowania sądowego. Zwłaszcza, że jak wynika z pisemnych motywów wyroku Sądu odwoławczego miała ona istotne znaczenie tak w zakresie ustaleń faktycznych, jak i przyjętej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym. Odwołujący bowiem bardzo precyzyjnie wskazali na te elementy opinii biegłych Biura Ekspertyz Sądowych, do których ich zdaniem biegli się nie ustosunkowali, zwłaszcza w zakresie metodologii i sposobu wyliczenia szkody przypisanej oskarżonym, a także zdolności kredytowej i sposobu jej ustalania. Nie przekonujące w tym aspekcie jest twierdzenie Sądu odwoławczego, że oskarżeni mieli czas na zadawanie pytań na piśmie, skorzystali z tego uprawnienia i dwukrotnie biegli wydawali uzupełniające pisemne opinie. Rzecz w tym, że dwie uzupełniające opinie nie dawały odpowiedzi na wszystkie zadane przez oskarżonych pytania i ten aspekt pomimo podniesienia go w apelacji obrońcy K. C. i P. M. szczegółowo uzasadnionego nie był wzięty pod uwagę przez Sąd odwoławczy, co więcej i w tym zakresie Sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 433 § 3 k.p.k. w zw. z art. 457 §2 k.p.k. albowiem do tak podniesionych zarzutów poczynił uwagi natury ogólnej nie odnosząc się w ogóle do podniesionych przez obrońców oskarżonych szczegółowo wskazanych okoliczności wprost kwestionujących sposób dokonanych przez biegłych ustaleń i wyliczeń.

Przechodząc do pozostałych zarzutów wywiedzionych przez obrońców B. G., L. C. i K. C. należy przede wszystkim przypomnieć, że "Zachowanie sprawcy czynu zabronionego z art. 296 § 1 k.k. wyznaczają; (1) formalna szczególna powinność określonego zachowania się sprawcy na rzecz pokrzywdzonego, (2) nadużycie przez sprawcę swoich uprawnień lub niedopełnienie przez niego obowiązków oraz (3) powstanie szkody pokrzywdzonego jako wynik realizacji przez sprawcę znamion czynnościowych. Wszystkie te elementy muszą wystąpić łącznie, a pomiędzy nimi powinien istnieć związek przyczynowy".

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że przyjęta szkoda w aspekcie przypisanych oskarżonym L. C., B. G. i K. C. w zakresie przypisanym im w pkt I, IV i VI tiret drugi występku z art. 296 § 3 k.k. budzi poważne wątpliwości, zwłaszcza w kontekście przywołanej opinii biegłych dotyczących udzielonych kredytów sp. z

o.o. L. Biegli w swojej opinii nie dość, że wskazali, że pierwszy kredyt został udzielony tej spółce w sytuacji kiedy jej kondycja finansowa pozwalała na spłatę zaciągniętego kredytu w kwocie 240.000 DEM to jeszcze wyliczona przez nich szkoda wyniosła w efekcie kwotę 698.778,43 zł. Sąd odwoławczy w ogóle nie odniósł się do podnoszonych przez oskarżonego K. C. okoliczności dot. związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy ewentualnym nadużyciem uprawnień a powstałą szkodą. Brak odniesienia się do podniesionego zarzutu 1 apelacji tegoż oskarżonego, szczegółowo rozwiniętego w uzasadnieniu pisemnej apelacji świadczy więc o rażącym naruszeniu przepisu art. 433 § 3 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. Dla przypomnienia należy zwrócić uwagę, że wysokość szkody z punktu widzenia występkę z art. 296 k.k. ma istotne znaczenie dla przypisania oskarżonym typu kwalifikowanego tego występkę określonego w art. 296 § 3 k.k. Jest bowiem jednym ze znamion.

Zarzut podobnej treści podnieśli również w kasacji obrońcy B. G. i L. C. . Pomimo błędnego sformułowania podstawy prawnej zarzutu podniesionego w kasacji obrońcy B. G. Powołał się on na treść art. 410 k.p.k., 4 k.p.k. , art. 5 k.p.k. raz art. 7 k.p.k., co było niedopuszczalne, gdyż Sąd Okręgowy w tym zakresie nie czynił własnych ustaleń, jedynie aprobował ustalenia Sądu I instancji to jednakże biorąc pod uwagę treść art. 435 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w tym zakresie również w stosunku do tego oskarżonego.

Nadto należy zwrócić uwagę, że istotnie Sąd Okręgowy w Zielonej Górze nie rozważył w ogóle źródła obowiązków, czy też uprawnień do podejmowanych w imieniu Banku decyzji kredytowych leżących po stronie oskarżonych B. G. i K. C., zwłaszcza ta uwaga jest istotna z punktu odpowiedzialności za występek z art. 296 k.k. odnośnie oskarżonego K. C., gdyż jak wynika z zarządzenia z ZPZ nr [...] z 19 stycznia 2000 r. został rozwiązany komitet kredytowy, a tym samym K. C. nie uczestniczył – z racji pełnionej wówczas funkcji – w procesie udzielania kredytów np. sp. z o.o. L.

Sąd odwoławczy nie wywiązał się należycie ze swoich obowiązków kontrolnych także przy rozpoznawaniu podniesionych w apelacjach zarzutów dotyczących opinii biegłych, o czym świadczy lakoniczność i powierzchowność

poczynionych w tej kwestii rozważań, w których sąd ten w istocie nie odniósł się do argumentacji przywołanej na poparcie tych zarzutów w uzasadnieniu apelacji K. C. . Przypomnieć w tym kontekście należy, że przyjmowany na gruncie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. 457 § 3 k.p.k. sąd odwoławczy nie może zbywać zarzutu ogólnikowym stwierdzeniem, iż jest on niesłuszny czy też opinia jest rzetelna nie podając jakichkolwiek argumentów na poparcie tej tezy mając w polu widzenia oczywiście treść wywiedzionych apelacji. W sytuacji, gdy zarzuty apelacji podważają ustalenia faktyczne lub ocenę prawną Sądu I instancji, nie można poprzestać jedynie na odwołaniu się do trafności lub nietrafności ustaleń biegłych. Zastosowany przez Sąd Okręgowy zabieg doprowadził de facto do przerzucenia swoich obowiązków na biegłych. Skoro więc autor środka odwoławczego podważał treść opinii, niezbędne jest wykazanie skarżącemu, że nie ma racji i dlaczego, a uczynić to można tylko przez stosowną argumentację z przywołaniem - w zależności od sytuacji - odpowiednich poglądów prawnych albo argumentów natury logicznej” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2013 r., III KK 211/12, OSNKW 2013, z. 6, poz. 49) – na co zresztą w uzasadnieniu wywiedzionej kasacji zwraca uwagę obrońca oskarżonego K. C.

Kończąc swoje rozważania dot. najważniejszych podstaw uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sąd Najwyższy pragnie zwrócić uwagę, że o mało wnikliwej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze może świadczyć fakt niedostrzeżonej przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze rozbieżności między zapisem cyfrowym i słownym wymierzonej oskarżonemu L. C. kary pozbawienia wolności wymierzonej za czyn przypisany w pkt VI części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze. Otóż zapis cyfrowy wskazywać miałby na to, że za ten czyn oskarżonemu wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności a zapis słowny karę jednego roku i dziesięciu miesięcy. Uchybienie to należy zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa procesowego a to art. 413 § 2 k.p.k. Jednakże z uwagi na fakt, że w efekcie orzeczona kara podlegała łączeniu z karą za przypisany inny występki temu oskarżonemu trudno w realiach niniejszej sprawy mówić o tym, że orzeczenie Sądu a quo dotknięte były bezwzględną przesłanką odwoławczą wymienioną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Dla stwierdzenia

tego uchybienia nie jest bowiem wystarczające stwierdzenie sprzeczności w treści orzeczenia, ale koniecznym jest stwierdzenie niemożliwości jego wykonania co z oczywistych względów nie mogło nastąpić, gdyż orzeczona kara łączna wymierzona temu oskarżonemu wynosiła 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności i mieściła się w sumie kar orzeczonych w wariantcie najbardziej korzystnym dla oskarżonego. Tak więc zasygnalizowany przez obrońcę oskarżonego L. C. możliwe uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. nie mogło skutkować jego uwzględnieniem w takim zakresie jak postulował to obrońca w osobnym piśmie.

Okoliczność ta jednakże winna być wzięta pod uwagę przy ponownym rozpoznaniu apelacji obrońców przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd Najwyższy dostrzegł, że nadzwyczajne środki zaskarżenia, w znacznej mierze bazowały na argumentacji przywołanej już w apelacjach. Pamiętać jednak trzeba, że zamieszczenie w kasacji zarzutu, który wcześniej był przedmiotem kontroli apelacyjnej, nie jest wykluczone. Zasadnie podkreśla się bowiem, że jeżeli „sąd odwoławczy nie rozpoznał w ogóle niektórych zarzutów apelacji bądź rozpoznał je, ale w sposób nienależyty, gdyż nie odniósł się do nich stosownie do wymagań art. 457 § 3 k.p.k. lub wyraził błędny pogląd prawny, a więc gdy doszło także do obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w kasacji skarżący powinien postawić zarzut naruszenia tych przepisów w powiązaniu z zarzutami lub argumentacją zawartą w apelacji. Wówczas bowiem występuje tzw. efekt przeniesienia, w następstwie niepodzielenia przez sąd odwoławczy zarzutów apelacji lub niedostrzeżenia uchybień i wydania orzeczenia nadal obarczonego tymi uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego” (zob. D. Świecki (w:) D. Świecki, Czynności procesowe obrońcy i pełnomocnika w sprawach karnych, Warszawa 2020, s. 725 – 726). Dopiero bowiem po rzetelnie przeprowadzonej kontroli odwoławczej możliwe jest stwierdzenie, czy zarzuty apelacyjne były zasadne bądź niezasadne. Przypomnieć dodatkowo trzeba, że sąd kasacyjny nie może zamienić się w sąd apelacyjny. Oznacza to, że w toku kontroli zarzutu kasacyjnego opartego na tezie o nienależytym, nieodpowiadającym standardom z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy zasadniczo nie może rozpoznać i stanowczo wypowiedzieć się w przedmiocie trafności zarzutu apelacji, co do którego nie wypowiedział się w ogóle sąd

odwoławczy lub wypowiedział się w sposób nieprawidłowy (nierzetelny). Analizę tego rodzaju Sąd Najwyższy może prowadzić bowiem wyłącznie z perspektywy tego, czy uchybienie wyeksponowane w kasacji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (vide wyrok SN z 16 grudnia 2020 r., sygn. I KK 127/20).

W związku z tym, że stwierdzenie powyższych uchybień było wystarczające do uznania, że wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze ostać się nie może i konieczne jest jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, sąd kasacyjny, korzystając z kompetencji wynikającej z art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., pozostałe zarzuty podniesione w nadzwyczajnych środkach zaskarżenia pozostawił poza zakresem swoich szczegółowych rozważań uznając, że na tym etapie procedowania byłoby to przedwczesne. Twierdzenia i argumenty, na których owe pominięte zarzuty zostały oparte, rozważy natomiast sąd odwoławczy badając sprawę w postępowaniu ponownym.

Za przedwczesne Sąd Najwyższy przyjął głównie te zarzuty obrońców, które odnoszą się do rażącego naruszenia prawa materialnego a to art. 296 § 1 i 3 k.k. i art. 286 k.k., gdyż ich rozważenie będzie możliwe dopiero wtedy, kiedy Sąd *ad quem* odniesie się do wszystkich podniesionych zarzutów natury procesowej i faktycznej zawartych w apelacjach oskarżonych. Mało wnikliwa ocena wywiedzionych zwyczajnych środków odwoławczych nie pozwala na pełną kontrolę Sądu Najwyższego orzeczenia Sądu II instancji. Kontrola orzeczeń sądu odwoławczego nie może doprowadzić do czynienia przez Sąd Najwyższych własnych ustaleń faktycznych, które by sprowadzały się do własnej oceny materiału dowodowego - co w realiach tej sprawy musiałoby nastąpić chcąc właściwie rozpoznać zarzuty naruszenia prawa materialnego naprowadzone w kasacjach obrońców oskarżonych B. G. i P. M.. Sąd Najwyższy wyszedłby bowiem poza zakres swoich uprawnień. Stoi temu na przeszkodzie treść przepisu art. 523 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zgodnie ze wskazaniem art. 433 §2 k.p.k. rozważy wszystkie podniesione w apelacjach zarzuty kierując się zapatrywaniem prawnymi wyrażonymi w niniejszym uzasadnieniu i w przypadku ziszczenia się konieczności sporządzenia uzasadnienia orzeczenia da temu wyraz w pisemnych motywach zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Nadto Sąd odwoławczy przed wydaniem orzeczenia

winien na rozprawie przesłuchać biegłych, którzy w wydanej w ten sposób opinii uzupełniającej wypowiedzą się na wszystkie okoliczności podniesione przez oskarżonych – zwłaszcza te, które są podnoszone w pisemnych środkach zaskarżenia.

Sąd Najwyższy przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze jako sądowi odwoławczemu miał na uwadze fakt, regułę petryfikacyjną wyrażoną m.in. w treści postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2008 r. o sygn. I KZP 42/07. Reguła petryfikacji właściwości sądu, która ma zastosowanie w związku z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 29 marca 2007 roku o zmianie ustawy o prokuraturze, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 64, poz. 432) powoduje, że sąd właściwy rzeczowo do rozpoznania sprawy według przepisów obowiązujących przed zmianą stanu prawnego zachowuje swą właściwość do zakończenia sprawy w danej instancji. Jeśli - w rezultacie działania reguły petryfikacji właściwości - sądem wydającym rozstrzygnięcie w pierwszej instancji był sąd rejonowy, sądem właściwym do rozpoznania środka odwoławczego jest sąd okręgowy (art. 25 § 3 k.p.k.), który dopiero w wypadku konieczności wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym przekazuje, po uchyleniu rozstrzygnięcia, sprawę do ponownego rozpoznania sądowi właściwemu według znowelizowanego brzmienia przepisu, a więc - w niektórych przypadkach - także sądowi okręgowemu, tyle tylko, że orzekającemu jako sąd pierwszej instancji.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.